

GÖYƏRÇİN

*Mən
məktəbə
gedirəm ...*

MƏN MƏKTƏBƏ GEDİRƏM

Təzə dərs iliniz mübarək, əziz balalar! Yəqin ki, hamınız məktəb üçün, sinif yoldaşlarınız və müəllimləriniz üçün darıxmı-sınız.

Hər bir millətin, xalqın gələcə-yi məktəbdən asılıdır.

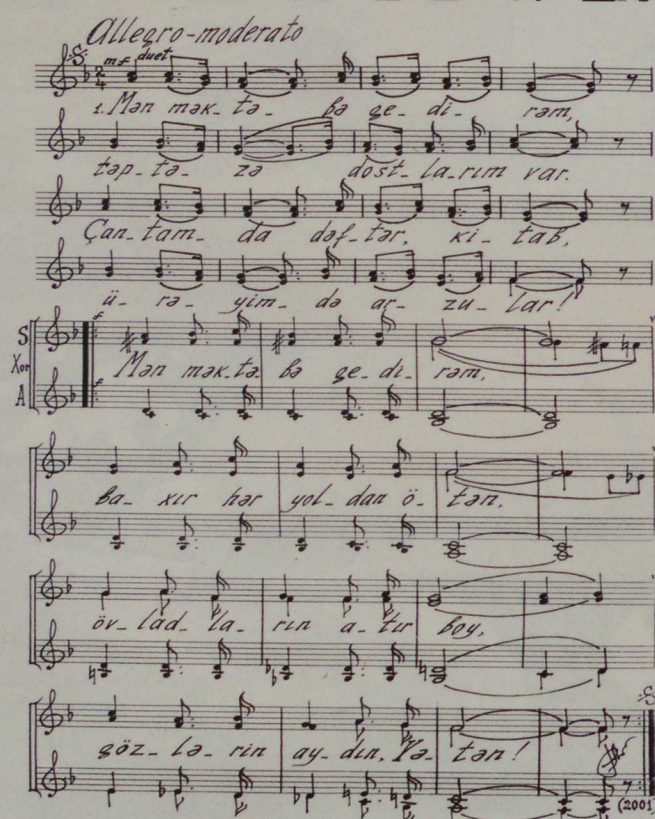
Gələcəyin əsl vətəndaşı olmaq üçün daim oxumaq, öyrənmək lazımdır. Unutmayın ki, vətən sizə böyük ümidlər bəsləyir. Siz xoşbəxtsiniz ki, müstəqil Azər-baycan Respublikasının vətən-daşları-sınız. Vətənin adına layiq oğullar, qızlar kimi böyümək üçün daim çalışmaq, mübarizə aparmaq lazımdır.

Mən məktəbə gedirəm,
Təptəzə dostlarım var.
Çantamda dəftər, kitab,
Ürəyimdə arzular.

Mən məktəbə gedirəm,
Güc gəlir qollarıma.
Mənim ilk müəllimim
Göz dikib yollarıma.

Mən məktəbə gedirəm,
Sevinir, ellər gülür.
Qanadım yoxdur uçam,
Əlimdə güllər gülür.

Mən məktəbə gedirəm,
Ah çəkir yoldan ötən.
Övladların boy atır,
Gözlərin aydın, Vətən!

Musiqi: Rəşid Şəfəq
Söz: Rafiq Yusifoğlu

BAKU 2015
EUROPEAN GAMES

BİRİNCİ AVROPA OYUNLARININ PAYTAXTI

«İmzasını qoymuş miləl övraqi-həyatə,
Yox millətimin xətti bu imzalar içində». (M.Hadi)
Çox şükür imzalar içində imzası, bayraqlar içində bayrağı olan ölkəmiz – Azərbaycan gündən-günə çiçəklənir, gözəlləşir. Birinci Avropa oyunlarına Azərbaycanın ev sahibliyi etməsi respublikamızın ən böyük uğurları sırasındadır.

Bu mötəbər yarışlarda idmançılarımızın qələbə qazanması bizi çox sevindirir. Hər dəfə ölkəmizin himni səslənəndə, üçrəngli bayrağımız göylərə qalxanda qürur hissi keçiririk.

Azərbaycan, onun paytaxtı Bakı şəhəri hələ neçə-neçə beynəlxalq tədbirlərə ev sahibliyi edəcək.

Əziz balalar, biz ümid edirik ki, gələcəkdə qəhrəman oğullarımızın, qızlarımızın yolunu siz davam etdirəcək, ölkəmizin idman şərəfini ləyaqətlə qoruyacaqsınız.

OĞLAN, KÜÇÜK, PIŞİK BALASI VƏ QURBAĞA

(Bolqar nağılı)

Bir qadının məktəbli oğlu var idi. Hər dəfə məktəbə gedəndə anası ona pul verib dedi:

-Götür oğlum, özünə kökə alarsan.

Oğlan dərse gedəndə yolda gördü ki, üç uşaq əllərində taxta parçası ilə balaca küçüyü döyür. O, buna dözə bilməyib dedi:

-Ay uşaqlar, bu günahsız küçüyü niyə döyürsünüz?

Ona acıqlandılar:

-Sənə borcu qalmayıb, çıx get işinin dalınca!

Küçük yazıq-yazıq zingildədi. Oğlan uşaqlara dedi:

-Ey, küçüyü mənə verin, əvəzində sizə pul verərəm, siz də gedib özünüze kökə alarsınız.

Uşaqlar razılaşıdılar. Oğlan pul verib küçüyü aldı. Onu evə aparanda anası narazı şəkildə oğlunu süzsə də bir söz demədi.

Səhəri gün ana yenə də oğluna pul verib onu məktəbə yola saldı. Oğlan körpünün üstündən keçəndə gördü ki, yenə də həmin dəcəllər bir pişik balasının boynuna daş bağlayıb onu çaya atmaq istəyirlər. Oğlan qışqırdı:

-Ey, dayanın, yazıq pişik balasını çaya atmayın! Əvəzində mən sizə pul verərəm.

Məktəbli oğlan pul verib pişik balasını aldı. Boynuna bağlanmış daşı açıb onu çantasına qoydu. O yenə də axşama kimi ac qaldı. Ana pişiyi görəndə narazı görkəm alsa da yenə də

bir söz demədi.

Növbəti gün oğlan həmin dəcəllərə pul verib əllərində oynatdıqları qurbağanı aldı. Onu evə aparıb küçüklə pişiyin yanına buraxdı. Bu dəfə anası ona bərk acıqlandı:

-Bu nədir belə? Evimizi lap heyvanxanaya döndərmisən. Bunları kim yemləyəcək?

-Hırlənmə, ana! Hər bir canlının yaşamaq haqqı var!

-Burax onları, hara istəyirlər çıxıb getsinlər.

-Yaxşı, ana, onda mən də onlarla birlikdə çıxıb gedəcəyəm.

-Gedirsən, get - ana hırləndi. Elə bildi ki, oğlu dönüb evə qayıdacaq. Ancaq belə olmadı. Oğlan küçüklə, pişik balası və qurbağa ilə evdən çıxıb yola düşdü. Az getdi, üz getdi, dərə-təpə düz getdi. Nəhayət, gəlib bir şəhərə çatdılar.

Oğlanın bikeflədiyini gören qurbağa dil açıb dedi:

-Qardaş, niyə ah çəkirsən?

-Ah çəkməyim, neyləyim? Pulumuz yox, çörəyimiz yox, heç bilmirəm neyləyəcəyik.

-Narahat olma, mən sənə necə pul qazanmağın yollarını öyrədərəm...

Onlar yenə yollarına davam elədilər. Gəlib bir məktəbin yanına çıxdılar. Qurbağa oxumağa, küçüklə pişik onun yanında atılıb düşməyə başladılar.

Bu şən mahnıları dinləyənlər oğlanın papağını pulla doldurdular. O özünə çörək, qurbağaya bir qutu milçək, küçüyə ət, pişiyə balıq aldı. Onlar doyunca yeyib şəhərin kənarındakı bir ot tayasının yanında yatdılar.

Bu münvalla onlar xeyli yaşadılar. Şəhərbəşəhər, kəndbəkənd gəzib dolaşıdılar. Nəhayət, bu cür həyatdan bezib geriye-vətənə qayıtdılar. Doğma bataqlığa çatanda qurbağa sevincə quruldayıb dedi:

-Anacan, mən qayıtmışam. Anacan, çıx məni qarşıla!

Qoca qurbağa sevincək göldən çıxıb balasının üstünə atıldı:

-Əzizim, sən bu vaxta qədər harda idin?

Bala qurbağa başına gələnlərin hamısını anasına danışdı. Ana qurbağa oğlana öz dərin təşəkkürünü bildirdi.

Oğlan qurbağanı anasına təhvil verib, öz evlərinə getdi. Küçüklə pişik də onun dalınca qaçdılar. Onlar evə çatanda anası onu görüb dedi:

-Oy, mənim balam, sən necə də böyümüsən! Lap evlənmək vaxtıdır!

-Hə, anacan, evə qayıdanda qonşuda qəşəng bir qız gördüm. O, bulaq başında qızıl kuzəyə su doldururdu. Nə olar, ana, elçi gedib o qızı mənə al!

-Nə danışırısan, oğlum? Heç bilirsən o, kimin qızıdır? Heç çar öz qızını kasıba verərmə?

-Kasıb olanda nə olar? Ana, məgər kasıb adam deyil? Tərəddüd eləmə! Dur, elçiliyə get!

Ana çar-naçar razılaşdı. Çar onun məqsədini biləndə bərk qəzəbləndi:

-Mən qızımı o adama verərəm ki, onun sarayı mənim sarayımdan böyük və gözəl olsun. İndi isə cəhənnəm ol mənim evimdən!

(Ardı gələn sayımızda)

Tərcümə edib işləyən R. X. Əliyev